

ΔΙΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ
Αριθμ. 18.142/73
Αρ. 411
Ν. 65 Δ. Κ. 4. 8. 60
Συνολ. αριθμ. 070

Ο ΘΑΡΡΑΛΕΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ Έτησία δραχ. 40 Εξάμηνος δραχ. 20 Δήμοι, Κοινότη., Τράπεζαι δραχ. 200</p>	<p>ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΗΛΙΑΣ ΝΟΒΑΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ</p>	<p>Έτος 18ην—Άριθ. Φύλλου 592 Τιμή Φύλλου δραχ. 1</p>	<p>ΒΕΡΟΙΑ Δευτέρα 21 Σεπτεμβρίου 1964</p>
---	--	--	---

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΚΑΙ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΩ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΒΕΡΟΙΑΣ

Μετά 22 ετών διαμονήν, σταδιοδρομίαν και συνεχή κοινωνικήν δράσιν, στην Ιστορικήν και Ψυχικήν Βέροιαν (έγκατεστάθη την 4-1-1943), επήρθε η ώρα, να επανεγκατασταθώ, εις την γενέτειράν μου—την Πρέβεζα—την οποίαν καθ' άπασαν την χρονικήν περιόδον της ένταυθα διαμονής μου,—είχα πάντα στέ νοού μου—, Γιαυτό και παρά την ένεργον άνάμιξιν μου, εις τα κοινά και τας πανθομολογουμένας υπηρεσίας που προσέφερα, εις τόν λαόν Βεροίας, κατά τας τραγικάς εκείνας στιγμάς που διήλθεν ούτος, την παρελθούσαν 18ετίαν, παρέμεινα ξεχωριστός Πρεβεζάνος. Άνιδιοτελής λαϊκός αγωνιατής και θαρραλέος μαχητής της Δημοκρατίας. Άσυμβίβαστος και συνεπής στο σκοπό που χάραξα, μέχρι της τελικής νίκης του λαού και της Δημοκρατίας.

Ο νόστος όμως προς την πατρίδα, τη δραπέλουτη νύμφη του Άμβρακικού Πρέβεζα, που τα «μπουζύγια της», της δίνει την Κωνσταντινούπολη, με υποχρεώνει ν' αποχαιρετήσω τή Βέροια και τόν λαόν της και να επιστρέψω εις αυτήν. Ένα υπόλοιπον δράσης που μου έναπομένει ακόμη, επιθυμώ να το διαθέσω υπέρ της γενέτειράς μου, από χρέος μέγα προς αυτήν «που μου έδωσε τ' ώρα το ταξίδι».

Η πληθωρική μου ζωτικότητα και οι παράτολμοι δημοσιογραφικοί μου άγώνες, εις εποχήν, μάστιγα, που τό πάντα «έσκιζ' η φοβέρα» του παρανόμου Κράτους και των τραμπούκων του και όταν οι άλλοι που παρίσταναν τους «ήγέτες» του λαού, λούφαζαν, παρεξηγήθηκαν και με έχθρότητα άτιμετωπίσθησαν, παρά των «νοικοκυραίων» που δεν άργούν—πάντα—να προσαρμάζονται σέκάθε κατάσταση διας «γιά χάρη της πατρίδας όπως λέν»... Όμως ο λός, αυτός, ο πολύπαθος γίγας, δεν έπαψε να με δουμάζει και να μου παραστέκη εις τας δυσκόλους σιγιμάς μου.

Τόν εύχαριστώ
 Έπ' εύκαιρία, της έντευθεν άναχωρήσεώς μου, κρίνω σκόπιμον να συνοψίσω, δι' άλλων, τό όλον ένταυθα κοινωνικών μου έργων και να τό επαναφέρω εις την μνήμην του λαού Βεροίας.

1) Την 14—10—1946 και έν μέσω κρατικής ζούγκλας, ότε υπό την σιχαμερή «μέσην της νίκης» οι τραμπούκοι του προδοτικού «Λαϊκού Κόμματος» (του κόμματος όλων των συμφερών του Έθνους) σκότωναν τους δημοκρατικούς πολίτας, ακόμη και μέσα στα σπίτια των, (Μηρονιάτα—Βορβόρες) δεσα εις κυκλοφορίαν τόν «θαρραλέον» μου, ο οποίος με τραχεία γλώσσα—γλώσσα του πονεμένου λαού—έστηλίτευσε τό Κράτος της θιας και της τρομοκρατίας, με συνέλεια να με θαρραλέω, με συνεχείς ψευδομηνύσεις. Είναι η πηγή μεγάλη υπηρεσία που προσέφερα, άνι δινότατα, εις τας πρώτας, πρώτας Βεροίας. Διεφώτισα και ένεδύρανα τούτον, εις στιγμήν, άπανθρώπου τυραννίας, με κίνδυνον και αυτής της ζωής μου.

2) Διά να επέλθω γνωριμία, ψυχική έπαφή και μεγαλύτερη κοινωνικήν, μεταξύ του επιστημονικού κόσμου Βεροίας, διωρνήνωσα δύο συνεστιάσεις: Μίαν τόν Νοέμβριον του 1944, μεταξύ των δικηγόρων και την δευτέραν την 5-5-45 στο Κέντρον «Πράσινος Κήπος» πανεπιστημονικήν (δικηγόροι, γιατροί, φαρμακοποιοί, όδοντίατροι).

3) Συνεκρότησα τόν «Σύνδεσμον Έπιστημόνων Βεροίας» (Νοέμβριος 1946) όστις, δυστυχώς, έλλείπει στοιχειώδους άνεκτικότητας (άπαισιότητα δια την όμολήν συμβίωσιν των ανθρώπων) μεταξύ των μελών του, διελύθη...

4) Έπολιτεύθην, υπό την σημαίαν της Ε.Π.Ε.Κ και έξελέγην δουλευτής τό 1950. 5) Τόν Νοέμβριον του 1950, ίδρυσα την αφιλοσοφικήν Σχολήν Βεροίας (Σωματείον) της οποίας, από της συστάσεώς της, διετέλεσα,—μέχρι προχθές—πρόεδρος, η οποία, παρά τας οικονομικάς της δυσχερείας, (ο δήμος έλαχιστα έσοδήσθησεν) συνεχίζει τας εργασίας της και ο Πλειστός όσος, εις την πόλιν γνωστός υπηρεσίας (Τόλ—Πλατάνια, εισπράξεις παρά του Δήμου των έσόδων της έτησίας έμποροπανηγύρεως, που πριν τό έκαρπούτο, λόγω θλακείας των δημάρχων που διεφήμιζον τό πανηγύρι «Άγιος Άντώνιος»).

Αυτό είναι έν άλλος, τό ένεργητικόν της έν Βέροια κοινωνικής μου δράσεως όπερ προσέφερα, εύχαρίστως, προς τό λαό Βεροίας, χωρίς να λογαριάσω τους άπληεις διωγμούς του Καραμανλικού Κράτους. Έναντι του ωραίου αυτού λαϊκού έργου, έδέχθην τριόκοντα δύο άριθ. 32 μηνύσεις!!...

Τας 30 παρά κρατικών υπηρεσιών και εκπροσώπων αυτών, που έχωσαν τή μύτη τους και στην πολιτική και δύο παρά δικηγόρων. Προσθέτως και 5 ημέρες προφυλάκιση δι' ένώπιον Στρατοδικείου

ψευδοκατηγορίαν. (Άπληάγην με δούλευμα). Πάλι καλά. Γιατί, τί δά έχαναν οι «έθνικόφρονες» της θαλής εκείνης έπαχής να με καταδικάσουν και 5 χρόνια φυλακή, όταν πολλούς άθώους έστειλαν στο άποδασμα. Βουίζουν ακόμη γ'αυτιά μου, άν' τό καθημερινό κρατάλλισμα των πολυθάλων, όπισθεν των Στρατών δικταίου Βεροίας!.

Και τούτο, διότι οι μέν πρώτοι άρπαξαν (με τό άζημίωτον δέδοισον), τό μονοπώλιον «της έθνικής προστασίας» που έγώ ως «θούλαρος»... υπέσκαπτα, αιδέ εκ φθόνου προς την θαρραλέαν έλευθερογνωμίαν μου.

ΤΟΥΣ ΣΥΓΧΩΡΩ ΟΛΟΥΣ.

Ο Μαξιμ Γκόρκυ γράφει στη «Μάνα»: «Οι άνθρωποι μισούνται μεταξύ τους. Είναι ηλιονέκτες και ψθονεροί. Χαίρονται να κάνουν κακό. Άν αρχίσης να τους λές την άλήθειαν και να τους κρίνης, δά σε μισήσουν, δά σε βλώψουν».

Συνέπειαι: Τρείς καταδικές.—15 ημερών, δύο μηνών και τεσσάρων μηνών.—Και από πάνω, 5 (πέντε) ημέρες προφυλάκιση!!... Η δέ δικαστική διαπάνη υπερέβη τας 60.000 δραχμάς (μετατροπές και έξοδα). Με τούτον ωραίον άπολογοισμόν του κοινωνικού μου έργου, στη Βέροια, άναχωρών ήδη, διά την Πρέβεζαν, εις τό Πρωτοδικείον της οποίας και μετετέθη, θεωρώ χρέος μου, να έκφράσω προς τόν φίλεργον λαόν της Βεροίας που με ένίσχυσεν εις τους φιλολαϊκούς μου άγώνες, τας άπειρους ευχαριστίας μου και να τόν αποχαιρετήσω.

Είς την Ιστορίαν της Βεροίας των τελευταίων 18 άνωμάτων έτών, της Έθνικής μας ζωής, (1946—1964), αυτόμάτως ένεγράφη «ο θαρραλέος» μου. Είναι τούτο για μένα, μία μεγάλη ήθική Ικανοποίησις.

Στό 22 δέ χρόνια, της ένταυθα διαδιδάσεώς μου, ού δ'έν α έβλαψα και ού δ'έν α έζημίωσα.

Αποχαιρετώ τή Βέροια, με ήουχον τή συνείδησιν μου και πολύ υπερήφονος, διότι, στα πιά χρόνια της ζωής του λαού της, (όν και μέταικός), έπετέλεσα, παλληκαρίσια τό καθήκον μου.

Τό ωραίον μου τούτο φιλολαϊκόν έργον, που μαύ στοίχιζον πολλές διώξεις, πολλές πικρίας και πολλές δαπάνας, (χωρίς θυσίας δεν γίνεται άγών) ούδεις δά μου τό παραγνωρίση.

Και τώρα «σόν έτοιμος από καιρό σό θαρραλέος, που αποχαιρετώ τή Βέροια και φεύγω», θεωρώ υποχρέωσιν μου, να εύχαριστήσω και αποχαιρετήσω ξεχωριστά και τους δύο πρώτους δορραλέους συνεργάτας μου:

Τους κ κ Ιωάννην Ηλ. Σπανιόδη τυπογράφον και Ιωάννην Ν. Κωνσταντινίδη (Σφηνίτσον) χρονογράφου του «Θαρραλέου» μου, ο οποίος στις μαύρες εκείνες ημέρες του Κράτους του ψόφου, με τό έξοχα πατριωτικό του χρονοροφήματα, συνεπλήρωσε την έφημερίδα μου στο διαφωτιστικό της, του λαού, έργον. Και οι δύο πλήρωσαν την συνεργασίαν ταύτην, με πολύμηνο έξορία, στα ξερονησια!.. Τό εγκληματικόν κράτος της άθλιας εκείνης έπαχής, μη δύναμεν να έκδικηθή έμέ, προσκοιτών και να με στείλη έξορία, διά να γλητώση άπ' τό θερμοκαυτήρα μου, έξετόπισσας τους άνυπόπτους και μακράν πάσης άνατρεπτικής κινήσεως συνεργάτας μου, (δι' έμέ κράτησε τός ψευδομηνύσεις και με ταλαιπώρησε πολύ, χωρίς όμως να μπορέση και να με λυγίση)

Όπότε, υπεχρεώθη «ο θαρραλέος» να εκτυπώται, επί μήνες, εις θεά) νίκην και τό συνεχίζη, εις πέσμα της διεφθαρμένης Τσαλδαρακρατίας, τό διαφωτιστικόν του έργου. Έπανεξτεπλώθη, ένταυθα, όταν άπεφυλάκισθη ο τυπογράφος κ. Νίκος Γιοβανόπουλος (έπλήρωσε και αυτός ο άγνός δημοκράτης και φιλοησυχώτατος επαγγελματίας, με φυλάκιση, τό δημοκρατικά του φρονήματα) όστις και ανέλαβεν την εκτύπωσιν, παρά τας συνεχείς και άναιδέστατα έπιμόνους καταπιέσεις, των σατραπών του Τμήματος Ασφαλείας, οι όποιοι άούδαται την έποχήν εκείνην ώργιαζαν εις βάρος των δημοκρατικών πολιτών. (Έπαιχταν τόσο ξύλο, οι κακούργοι που τό πάδια του άγρότη έξ' άράχου κ. Γ. Γωντάδη σάπισαν και τό έκαψαν τό ένταυθα Νασοκομείο!)

Ο Νίκος όμως έμεινε άπτάητος και έξετύπωνε τό «θαρραλέον» επί μίαν 15ετίαν. Διά την μεγάλην ταύτην προσφοράν του, προς έμέ και τόν λαόν Βεροίας, ως και τας άξιολόγους έκδουλεύσεις που παρέιχε προς τόν άπηνώς, διωκόμενον «θαρραλέον» τόν εύχαριστώ, ιδιαιτέρως και τόν αποχαιρετώ. Η πολυετής συνεργασία μας, υπήρξεν, άψογος και δά μου μάτλη άληθινήν.

ΗΛΙΑΣ ΑΘ. ΝΟΒΑΣ Δικηγόρος

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟ

Και τώρα ο χωρισμός. Με τα δυό μας χέρια σφόνγγουμε την απάλωτη του διευθυντή μας και το εδάφισμα κατεύδεις, στο καλό. Η ώρα του γυρισμού του στην Ίβηκη έσθλα. Ακράτητη του είνε ή νοσταλγία της εασιτροφής. Στην Ιβιατερή του πατρίδα θέλει ν' αφιέρωση το ύπολοιπο της βραστηριότητάς του. Χρέος και καθήκον του το θεωρεί αυτό. Άλλωστε δέν είνε και μικρό το δαδλοιο αυτό. Ίντερμέτζο πρέτειο όχι φινάλε. Αρκικά τά βρίακει τά χρόνια και εδωδιασε γιά τήν προκοπή των τόπων που τον φιλοξένησαν. — καιρός να τον χαρεί κι ή γενέτειρά του. Καμά αντίληψη πάνω σ' αυτό σέβαστη ή έλαθμία του.

Έσθηθεσ άκόμη, βγήκε στο πέλαγος της ξενιτειάς αναζητήτων πλατύτερους δαίζοντες βρόσης και ή ύδύοσείά του αυτή σιάθηκε μακροδρόση. Πολλές οι φουρταβές που γνώρισε και τά λιμάνια πολλά. Πίκρα και πείρα άνω θυσιαρίσε σιά ταξίδι του αυτό μανασική του καζάνια. Τελουταίος του σταθμός ή Βέροια.

Σέ είκοσι και δύο άνιβαίνουν τά χρόνια της διαμονής του στήν τόπα μας κι άλλος ατόν τον χρόνο τον εδωδιασε μέσα σε μία ύπερίπταση κοινωνικής δράσης. Οδύτη σιγνήσ άνάπαυλα δέν δοκίμασε. Καρπός της δράσης του, τών βλεπέμε. Δέν είνε της στήλης αδέτης δουλειά ν' άειολογήση ή μικρή ή μεγάλη συμβολή του άνδρός στήν δλη άνέληξη του τόπου. Κάποτε ή ιστορία με τήν εδωκαστη κρίση της θα μιλήση. Άλλά τό θέμα μας βαλοκεται άλλο.

Γιά τήν παραχώρηση της μικροδίας ταύτης γωνιάς άπ' ό που ακούγονται ποτε ποτε, μερικές φωνές άπόνωσης, άπάχη της βασανισμένης ζωής του βιαπαλαιστή, ένα μεγάλο χόχαριστικό το χροσοδόσαμε και το τό άσάδιδόμε σήμερα με τό σημείωμα μας αυτό. Έλάχιστο δέιν μο εδώνμασόνη. Σκληροί ήταν οι άγώνες που μάς έβασαν. Σκληροί με έπιμει.

Η άσχη της συνεργίας μας βρίακεται μέσα σε μία σκετινή έποχή. Έποχή σίγνμα' είνε τά τήν άνομήση ή μελλούμενος ιστορικός. Δρολόκι το μίας άάρρουμε άπ' άκρη σ' άκρη τήν Πατρίδα μας, ένω τά ένστικτα της ζούγλας κυριαρχούσαν πάνω στις πράξεις των άνθρώπων. Οι μόνες μεταχές που είχαν πέρση ήταν έκείνες του σπιδόνου και του φονιά. Κάθε φωνή άνθρώπιπες βρίακονταν σε δίωγμό.

Οδύτη ψιθυριστά δέν μπορούσε νά διαμαρτυρηθής γιά τίς σοβαριότητες που σού γίνονταν. Χάος σωσιό. Αδτή τήν έποχή βγήκε ό «Θαρραλέος, μικρός σε υχίμα

Έλευθεροί γνώμαι

Η ΟΙΚΗ ΤΗ ΑΝΘΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Και τή φωνή αδή τήν άκούμε σε κάθε στιγμή ύδρω μας—έκείνοι δηλαδή που θέλουν να τήν άκούμε—και τήν άκούμε κάθε φορά και πιά δουατή σάν ή βή άγριου γηταδού, που διαρκώς μας πλησιάζει' δσο από ποζό με άκοινωνία προχωρεί στήν άμείωσινα της εξέλιξης. της προόδου τού πολιτισμού. Γι' αυτό και τού έντονη άκόμα είνε ή φωνή σιά πιά προηγούμενα σε πολιτισμό κράτη. Έτσι σε στιγμή που τό ηλέφωνο και τάρβωσε να θέση ό άμεση έσση τή Νέα Ύδρη με τόν Άγιο Φραγκίσκο, που τό άεροπλάνη πετοδνε γυροφότερα πάνω άπ' τις κοιλιάδες κι άπ' τά θουνά, που ό άσώματος έπικοινωνεί σιγμιαία άπ' άκρου σ' άκρη της γής, και που γίνονται δλα αυτά γιά να συγκεντρωθούν τά πολύτιμα μέταλλα σιά ταμεία του τραπέζι και γιά να μεγαθυνθούν τά ένοσησάσια του βιομηχάνου, τήν Ιβια στιγμή μεγαλώνουν τά έπιτελεία με και οι στρατιές

άλλά με μεγάλη καρδιά.

Άπ' τήν πρώτη κι' άλλος στιγμή μή σιάθηκε άσυμβίβαστος στή βία και άνομοχώριτος μπροστά σε κάθε άσθαιρεία. Άντιστάθη κε πεισματικά στήν άνομη της προσημολής άρνηθείς να δσοταχθή στή «ακοπημάτητα» της στιγμής. Κράτησε μόνος ψηλά τή σημαία της άνθρωπιτιάς, έξέρνας καλά εως ατή τή μέση σε τά τών φτώχαινε μες ή ζωή, ένω άλλοι γύρω του οι «επαλινετεί» είχαν σπεύσει να «ταχτοποιηθούν» με τήν κρατοπία κατάσταση και να «αδύναρμασθούν».

Άπό τούδ πρώτους ταχθήκαμε στήν ύπερσεια του, άδύναρμα συμπαρστιάσε στήν άνομη άγώνου του. Κι' έγινε κνούτο και σφραγγέλια ή κάθε στίχος του «Θαρραλέος» σιά πρόσωπο των παρανομήτων.

Άλθπητος στήλαυτής της κάθε άσθαιρείας. Και τών άγώνησε ό άπός και έξάρρησε και σήκωσε κεφάλι. Τήν Ιερότητα του κρυφού σχολείου είχε πάρη ή άνάγγωλος του.

Έπρεπε να ένιωθεσ κολό βριακή σιουδς άμοις σου να σε έζει τό άσάθημα της εδύνης του άνθρώπου που θέλει να φέρει τόν τίτλο «ταγός» έκείνη τήν έποχή γιά να κάνει κάτι τέτοιο.

Τραχεία ίσως τή βρή άσάτη οδς κριτής τή γλώσσα που μετά χειρίστηκε. Τραχεία και πρωτόγονη, με έτσι τήν ήθελε ή έσση χή του γιά να προσληθή ή Άλήθεια.

Μέσα σιά πεντακόσια τόσα φύλλα που έκδωθήκαν μή φάχνητα να βρήτε λάθη στροτηγικής.

Ένας και μόνος ήταν στατηνός του σάχος ή περιφρούρηση των άδικημένων. Άν όπάρχουν, και θα όπάρχουν, λάθη άναζητήσάτεια στήν τράπα που διελέγγαγε τόν άγώνα του, λάθη ταχτιής, δέν είνε άμοις σιάτά που θα βαρύνουν άποφασιστικά στήν πλάστιγγα της προσημολής του. Μόνος έκείνος που δέν άργά ζεται, μόνος σιάτός δέν κάνει λάθη, με ή ζωή του θλάκαιρη είνε λάθος, είνε κάποιος μέγας που τό έργα του έρριξαν σε και ναύρια κανάλια τή ραή του άνθρώπινου πολιτισμού.

Και ό κ. Νόβας έργάστηκε. Έργάστηκε με πίστη και φανατισμό ύπερπειώντας τό Ιβανικό του με άνιδιοτέλεια' γιατίδ και πόνεσε. Στάθηκε άγνός, εδύος, και πρωπαντός άνίδεος στή διάφορες έντρογες της πολιτικής.

Τό κενό που άφίνε στήν πνευματική ζωή του τόπου θα μείνη δυσανασπλήρωτα, και ό χρόνος που θα διαβαίνει θα τό βαθαίνει άκόμα περισσότερο. Αδτή είνε ή Άλήθεια γιά όλους και έχθροδς Γιάννης Σηνήτας

των έργων, των φτωχών, των άσθενών και μαζό τους δλα τό κάλομένο φιλοάνθρωπο κα' Ιθρόματα: τά νοσηκομεία, τά φρενοκομεία, τά νεκροταφεία. Μήπως είνε ένδειξη πολιτισμού ή τέλει σπείση και ή μεγέθυνση όλων αυτών των εδώνόμων άσουλών, ό που καταφώνουν οι ναυαγοί της ζωής; Η μήπως είνε ένδειξη της άληθινής ύποτασης του σημερινού πολιτισμού του βιομηχανικού δηλαδή πολιτισμού—τόδ πιά έκφούλου άπ' άσους γώνυρισε ή ιστορία, άφοπ μαζό με τόν πλοοιτα, που συγκέντρωσε σιά χέρια των δλίτων, έφερε τή δυστυχία σιουδς πολλούς, γιά πρόσχηρη—και άπαιτηλή θεραπειά της όπασας σκευδής να ζούση δλα αυτά τά παικαλόνυμα Ιθρόματα. Μήπως τι άλλο είνε τά άσέρα για νποσοκομεία παρά καταφύγια, άπου οι μεγάλες μάζες του λαού, οι παθιασμένες, οι σφιλιδικές, οι φθιακές, οι τραυματισμένες θα βραυνε δωρεάν κρεβάτια, γιατροδς, γιατρικά, γάλα, παρικοπήση, που οι προνο

ΧΟΙΡΟΤΡΟΦΕΙΟΝ Η ΕΡΕ

Η έρετική μοφία, όπως άποδεικνύεται, τώρα, από όση άφορήτη βρώμα άναδύεται στο Στρατοδικείο Άθηνών, ό που δικάζεται ό χοιροτρόφος άντιουντογματάρχησ Μαλικούρτης, (Άρχητεάορχησ) με τή των χοιροβοσκών του, της Στρατιωτικής Μονάδος ποροτών, άπου άσώδοτος διεχειρίζετο, ή ά λογορισμόν του, τά ύλικά του Στρατού, εΐχεν ή άβλία, μετατρέψη, τή χώρα είνε άπέραντων χοιροστάσιων.

Χοιροστάσιο διετήρει και ή Στρ. Μονάς Βεροίας. Ο βούρκας του καραμαγλισμού, ήταν ό πλέον κατάλληλος, γιαυτό και εδωκίμωσαν και τά χοιροστάσια των Στρατιώνων. Αύτων των χοιροτροφείων των μονάδων στρατού, έπιβάλλεται γενική, δι' έλέγχου, έκκαθάριση, γιατί φουκόν είνε, άσοι άνακατεύονται με τό βοορκο των χοιροστασιών, να είνε και Άερωμένοι. Η έρετική πανούκλα, έδημιούργησε πολλούς χοιροβοσκούς, Μαλικούρτηδες και τό Έθνος άείοι ξεπλάστρεμα.

Η 16 ΦΕΒΡΥΟΥ ΝΑ ΚΑΘΙΕΡΩΘ ΩΣ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΥΝΤΡΙΒΗΣ ΤΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ ΤΗΣ Ε.Ρ.Ε.

Η συμμορία της ΕΡΕ, δια νά βριαωνίση τήν διχάνοιαν του Έθνους, και έτσι να νέμεται, οίωνίως, τήν έξουσίαν, έπέβαλε τήν έτησια γιορτή «της συντριβής του έσοκομμουνισμού», ή άποια με παλήν εκπλήξην είδαμε να τελεται υπό δημοκρατικήν Κυβέρνησιν, κι' έφέτος, (16 του μηνός) με βρεπή άπουσία του λαού. Ημείς που πετσοκαφθήκαμε γιά να γκρεμίσωμε τή συμμορία του καραμαγλισμού και τας άτιμους μεθόδους του λυπαόμεθα διότι ή Κυβέρνησις δέν άπηγόρευσε τό έθνη

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γ α μ ο ς

ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΣΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Τό φροντιστήριον Άγγλικής γλώσης της δίδοσ Άγίης Έμ Μαστρογαμβράκη μετεφέρθη εκ της οίκίας Άνωινιάδη εις τήν του Χ. Παπαδουπούλου Βενιζέλου 14 3ος δροφος, έγανυε κλινικήσ κ. Άνωινιάδη. Αι Έγγραφοί άρχισαν

ΓΕΩΡ. Π. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ

Δέχεται καθ' έκάστην έν τώ Ιατρείω του, δδδς Βικέλλα πρώην Ιατρείου Ίωσ κειμήδου Τηλ. 22-79.

ΣΩΤΗΡ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ

Κτηνίατρος Δρ της Ιατρικής Σχολής των Παρισίων Κεντρικής 280

ΘΑΡΡΑΛΕΑ

Η όπ' αριθ. 611-4-963 καταδικαστική άπόφασις του Μικτού Φλωρίνης, είνε ταταφόρος (ως εκ των πρακτικών της δίκης, βασιμώς άποδεικνύεται) παπλανημένη και πρέπει να άναθεωρηθή, προς χάριν της δικαιοσύνης και της Δημοκρατίας. Σχετική άναφορά μας έκκρωμαί, από τέλους Μάρου έ.ε., ένώπιον του κ. Υπ)γου Δικαιοσύνης. Είνε γνωστόν προς άγρια έδωχθη ό άντιπολιτευόμενος τήν συμμορίαν της ΕΡΕ τύπος και εδωκότερα «δ θαρραλέος». όστις ύπέστη και τήν πλέον σκληρήν μεταχείρισιν, με κορύφωμο (κατόπιν άλλεπαλλήλων δικών) τήν καταδίκην της 1-4-63 παρά του Μικτού Φλωρίνης. Η Δημοκρατία τελικά ένίκησε. Ο «θαρραλέος» άμως πλήρωσε, γιά τό γκρέμισμα της συμμορίας και πλήρωσε άδικα.

Διά της δημοσιευθείσης έκθέσεως της, βαρύτερες άνωμαλίες άπεκάλυψεν, εις τήν διαχείρισιν της ΔΕΗ, ή έξ άνωτάτων δικαστικών Έπιτροπή και στή πλευρά της έξαγοράς των ήλεκτρικών έγκαταστάσεων. Έδω είνε που έγινε γενικό πλατακόλνημα. Ημείς άμα τή έξαγορά του έργοστασιου Βεροίας «Βέρμυον» Ιβιοκτησίας Λαναρά, καταγγείλαμε τήν διαπραχθείσαν, τότε, άνωμαλίαν. Διότι ένω τό έργοστάσιον εδρσκοτα υπό πλειστηριασμόν, με έπισπεύδουσαν τήν Έθνικήν Τρόπαζαν, περιλήψις δα τούτου εδημοσιεύθη και στήν έφημερίδα μας, άπροόπτως, παρενέβη ή Δ.Ε.Η, έματαιώσε τόν πλειστηριασμόν και ήλθεν εις άπ' εδωλας μετά τόν Άσναρά διαπραγματεύσει. Δηλαδή πέταξε τή μεγάλη εύκαρία να άγοράση τό «Βέρμυον» σιά πλειστηριασμόν! Έδο ή μεγάλη άνωμαλία που πρέπει να βιαλικανθής. Οσάύτως καλείται και νέος Δήμαρχος να κινηθώσε να έπιστρέψη τό 10 έκατομ. που εισέπραξεν, άναγκαστικώς, και άχρεωσάτως παρά των Βεροιωτών, δυνάμει του Ν. 747) 45.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Τό αυτό μακαραλίκι, που τό θυμήθηκαν οι άνθρωποι της ΕΡΕ που δυστυχώς κροτούνται, άκόμη στήν έξουσίαν. Είνε και καιρός ή γιορτή αδή της συμμορίας της ΕΡΕ, να έκλειψη και όντι αδέης ή Δημοκρατία να καθιερώση τήν 16η Φεβρουαρίου, έ.ε. ως έορτήν της συντριβής της Συμμορίας της Ε.Ρ.Ε. ώστε τό Έθνος να ένθυμηται τήν άτιμη τυραννίδα της Συμμορίας που έξηγετίλισε και λήστεψε έγα όπερθησεν λαό, επί μίαν όκταετιαν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γ α μ ο ς

ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΣΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Τό φροντιστήριον Άγγλικής γλώσης της δίδοσ Άγίης Έμ Μαστρογαμβράκη μετεφέρθη εκ της οίκίας Άνωινιάδη εις τήν του Χ. Παπαδουπούλου Βενιζέλου 14 3ος δροφος, έγανυε κλινικήσ κ. Άνωινιάδη. Αι Έγγραφοί άρχισαν

ΓΕΩΡ. Π. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ

Δέχεται καθ' έκάστην έν τώ Ιατρείω του, δδδς Βικέλλα πρώην Ιατρείου Ίωσ κειμήδου Τηλ. 22-79.

ΣΩΤΗΡ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ

Κτηνίατρος Δρ της Ιατρικής Σχολής των Παρισίων Κεντρικής 280

Στους Ιθεταις άγώνες μας, δέν μας κατεπολήμωσαν, μόνο, με λόσσαν, τό Κράτος της βίας και της ναθείας, του άπολου τραβήγματος τό χαλινάρι μέχρι σπασίμου των δοντιών του, αλλά και «συνάβελφα» δικηγόροι... Δόο μας έμηνυσαν «γιά έξόβρησι» και τριές (έπί μηνύσεων Άρχών) προσήλαθον άρστυρας κατηγορίας!

Πρός τιμήν του, ένας μόνο έσπασε τήν άξιοπρέπειαν του κατ' έξοχήν έλευθερού έπαγγέλματος του δικηνόρου. Ο κ. Διονύσιος Κυρόπουλος. Έξετασθετέσει κατηγορηθέντος δημοσιεύματος μας «ως άντεθνικώς» κατέθεσαν βτι, άπατελει δριμόν έλεγχον. Ένω οι άλλοι δύο δτι, «είναι άνεθνικώς» και ό κ. Νόβας, γιά τό έκτελεστικό άπόσπασμα, που τήν έποχήν έκείνην, θέριζε, καθημερινώς. Νετροπή τους

Οι γυναικες στήν άρχαίότητα, γιά να άπογραμμίσουν τή θηλυκότητά τους, φοροοσαν σχισμένα τά μακρού φου σείνια τους, μέχρι και των μηρών. Γιαυτό και τις έλεγαν φαινομηρίδες. Οι σημερινό άνδρες, που φοροδν σχισμένα σακκάκια, που φτερουγίζουν σιά δρισβιά τους, τι θέλουν να άπογραμμίσουν;

Τήν 13 λήγοντας, ή Γενική Συνέλευσις Συνδρομητών της Φιλαρμονικής, κατέπιν της παραιτήσεως του κ. Ηλ. Νόβα, εξέλεξε πρόεδρόν της, τόν δικηγόρον κ. Μιχαήλ Χασιώτην θερμό συγχαρητήρια και καλήν έπιτυχίαν εις τό άναληφθέν έρσάτον και μναδικόν έκπαιεωτικόν έργον της πόλης.